

Хто володіє інформацією, той володіє світом!

Трускавецький Вісник

Видається з 14 серпня 2008 року

№ 101 (224) від 10 листопада 2010 р.

Новини Трускавця та регіону

Заяви про скасування рішення щодо обрання мером Трускавця Руслана Козира – провокація і тиск на виборців, - «Фронт змін»

Інформація про нібито скасування Трускавецькою територіальною виборчою комісією свого рішення від 4 листопада про обрання мером міста представника «Фронту Змін» Руслана Козира – це цілеспрямована провокація. Про це повідомили у прес-службі ЛОО ПП «Фронт змін».

«Неправдива інформація про скасування рішення ТВК про визнання обраним на посаду міського голови Руслана Козира публікуються з подачі прес-служби Львівської обласної організації Європейської партії України, чий кандидат Євген Юник посів друге місце на виборах мера. У такий спосіб здійснюється психологічний тиск на виборців і суди», - підкреслили в Трускавецькій міській організації партії «Фронт Змін». У міському «Фронті Змін» повідомили, що Трускавецький міський суд відмовив у повному обсязі в позовних вимогах кандидату на посаду міського голови Трускавця Євгену Юнику щодо визнання недійсним голосування на дільницях №№26007 і 26010. Саме на цих дільницях перевага представника «Фронту Змін» Руслана Козира була найсуттєвішою. Рішення Трускавецького суду підтвердив і Львівський окружний адміністративний суд. Кілька годин тому кандидат від Європейської партії України подав апеляційну скаргу на рішення Трускавецького суду.

«Тому інформація про те, що суд скасував рішення про обрання Руслана Козира мером міста, повністю не відповідає дійсності. Ці відомості поширюються прес-службою Євгена Юника для дезорієнтації виборців, їх психологічно готують до думки про можливість повторних виборів, що, по суті, є необгрунтованим, протиправним і підлягає спростуванню», - заявляють у Трускавецькому «Фронті Змін».

www.galinfo.com.ua

Інформація Трускавецького ДЮОСК «Спортовець» про проведення спортивно-масових заходів 4 – 7 листопада 2010 року

4 - 5 листопада у плавальному басейні ДЮОСК «Спортовець» відбувся Чемпіонат області з плавання серед юнаків 1994 р. н та дівчат 1996 р. н. ДЮОШ Львівщини. Організатори змагань - Управління з питань фізичного культури та спорту Львівської ОДА, Львівське обласне Управління Комітету з фізичного виховання і спорту МОН України та Львівська обласна федерація плавання. Безпосереднє проведення змагань здійснювала суддівська бригада ДЮОСК «Спортовець» (гол. суддя Ігор Гургула).

Змагання носили командно-особистий характер і проводились між плавцями дитячо-юнацьких спортивних шкіл: м. Львів – ДЮОШ №9 (спеціалізована школа з плавання), ДЮОШ ім. Кутенка; м. Червоноград – ДЮОШ №2, ДЮОШ «Шахтар»; ДЮОШ м. Сокаля та Трускавецького ДЮОСК «Спортовець».

Призерами Чемпіонату Львівщини з плавання стали вихованці

ДЮОСК «Спортовець»:

I місце – Гуменицький Роман (200 м комплексне плавання), Смеречинська Софія (50 м батерфляй) - тренер Богдан Смеречинський; Кісак Галина (100, 200 м батерфляй) – тренер Андрій Жгута.

II місце – Веклюк Марта (100, 200 м батерфляй), Кісак Галина (50 м батерфляй) - тренер Андрій Жгута; Щутяк Ярослав (200 м комплексне плавання) - тренер Богдан Смеречинський

III місце – Дурбак Владислав (200 м комплексне плавання) - тренер Богдан Смеречинський; Веклюк Марта (50 м батерфляй) - тренер Андрій Жгута.

6-7 листопада у спортивно-оздоровчому комплексі ДЮОСК «Спортовець» були організовані та проведені обласні змагання з вільної боротьби «Шкільна Ліга» серед юнаків 1997 – 1998 р. н., 1999- 2001 р. н. та дівчат 1997 р. н. і молодших дитячо-юнацьких спортивних шкіл Львівщини. Всього у змаганнях прийняли участь 143 юних борців, які представляли 16 команд: м. Львів – «Динамо» (СК «Атлет»), ДЮОШ №7, СДЮШОР

«Богатир», СДЮШОР «Спартаківець», СК «Лідер-Л»; м. Винники - ДЮСШ «Гризуб», м. Пустомити - ДЮСШ «Спартаківець», м. Лани - ДЮСШ «Спартаківець», м. Щирець - ДЮСШ «Спартаківець», м. Пісочна - ДЮСШ «Спартаківець» та «Колос», Стрий - ДЮСШ «Колос» та СК «Темп», м. Соснівка ДЮСШ «Спартаківець», м. Трускавець – ДЮСШ «Спартаківець» та ДЮСК «Спортовець». Координацію змагань проводили - Управління з питань фізичного культури та спорту Львівської ОДА, Львівське обласне Управління Комітету з фізичного виховання та спорту МОН України, Львівська обласна федерація вільної боротьби та громадська організація «Спортивний клуб «Лідер-Л» (гол. суддя Володимир Раковський).

Трускавецький дитячо-юнацький спортивний клуб «Спортовець» (директор Любомир Мацькович) забезпечував необхідні умови до місця проведення змагань, організацію проживання всіх учасників та їх медичне обслуговування, в цьому році змагання такого рівня ДЮСК проводить уже вдруге.

Трускавецькі борці показали хорошу школу і вибороли призові місця:

I місце – Колос Мар'яна (40 кг) - «Спортовець» (тр. Семен Гардій), Демків Давид (52 кг) – «Спартаківець» (тр. Петро Білас);

II місце – Білас Павло (66кг.), Малженський Петро (52 кг) - «Спартаківець» (тр. Петро Білас);

III місце – Болюк Роман (57 кг.), Кузимин Володимир (32 кг), Бутим Володимир (26 кг) - «Спартаківець» (тр. Петро Білас); Андрійшин Ангеліна (40кг.), Мартинюк Микола (29кг.), Щудло Іван (57 кг) - «Спортовець» (тр. Семен Гардій).

Всі призери змагань були нагороджені грамотами та медалями.

Прес-служба ДЮСК «Спортовець»

Міліцейські новини

05 – 07.11. В м. Дрогобич під час проїзду в маршрутному таксі 19-річний житель району із сумочки пасажирки викрав мобільний телефон "Соні Еріксон с 500 i" вартістю 700 гривень.

Правоохоронцями Дрогобицького району затримана 17-річна місцева жителька, яка із квартири 35-річної громадянки, шляхом вільного доступу, викрала ювелірні вироби та гроші в сумі 9000 гривень.

В м. Дрогобич на території колишнього аеропорту 29-річний водій керуючи автомобілем "Ауді-а 6" не справився з керуванням та з'їхав у кювет, внаслідок чого водій автівки помер в лікарні, а 33-річна пасажирка з тілесними ушкодженнями госпіталізована в лікарню.

В м. Стебнику 21-річний водій керуючи автомобілем "Нісан-Приємера" виїхав на смугу зустрічного руху та скоїв зіткнення з автомобілем "Шкода-Форман". Внаслідок ДТП 42-річний водій автівки "Шкода-Форман" з тілесними ушкодженнями госпіталізований в лікарню.

6 листопада о 17.45 год. у чергову частину Бориславського міського відділу міліції від 68-річної жительки міста Борислава надійшло повідомлення про те, що 31 жовтня у місті Бориславі на неї скоїв наїзд автомобілем невідомий водій. У результаті проведених оперативно-розшукових заходів співробітники ДАІ встановили особу водія-утікача. Так, було затримано 36-річну жительку села Попелі, яка, керуючи автомобілем «Шевроле-Лачетті», скоїла наїзд на пішохода, 68-річну жительку міста Борислава.

08.11. На автодорозі сполученням Дрогобич-Борислав о 21.20 водій автомобіля «Муцубіші Ланцер», 36-річна жителька міста Дрогобич, не впоравшись з керуванням, з'їхала у кювет та перекинулася. У результаті ДТП водій автомобіля отримала тілесні ушкодження у вигляді закритої черепно-мозкової травми, струсу головного мозку, множинних саден голови, рваної рани лівої повіки. Тілесні ушкодження отримали також пасажир цього автомобіля, 32-річна жителька міста Трускавець. У неї - закрыта черепно-мозкова травма, струс головного мозку. Жінку у безпритомному стані госпіталізували у Дрогобицьку міську лікарню.

09.11. В смт. Східниця із торгового кіоску приватного підприємця раніше судимий 28-річний житель м. Дрогобич шляхом вільного доступу викрав продукти харчування на суму 2000 гривень.

www.milicia.lviv.ua

«Розрізав» любовний трикутник

У Дрогобичі затримали хлопця, який тяжко поранив залицяльника своєї коханої та убив його товариша. Сварка розпочалася тоді, коли обоє претендентів на прихильність дівчини прийшли зустріти її після роботи. І хоча новий товариш панянки був ще з двома друзями – розплати ревнивця він не уник. Адже в того був вагоміший аргумент у суперечці – ніж.

Надвечір Андрій прийшов до магазину в Дрогобичі, де працювала його дівчина Ліля. Про свій візит не попередив, адже закохані лише напередодні посварились. Хотів зустріти її після роботи. Поки чекав на кохану, до магазину підійшло ще троє юнаків – серед них і новий залицяльник Лілі. Дівчина вийшла з магазину і зрозуміла, що обидва її кавалери зустрілись.

„Ліля дуже здивувалась, побачивши мене, - згадує Андрій, - Раптом хтось із тих незнайомих покликав її. Я запитав у неї, хто це такі. Сказала, що то знайомі її подруги. Вчора, коли я був на роботі, вони приходили до нас в гості, а сьогодні, очевидно, прийшли зустріти її після роботи”.

Коли Андрій з Лілею вже збирались йти додому, один із хлопців покликав дівчину на розмову.

„Ми вже спустились по сходах, як тут за нами зійшли двоє хлопців. – каже Андрій, - Один з них попросив Лілю на дві хвилини на розмову. Я не заперечував”.

Розмова затяглась і Андрій вже почав нервувати. Хлопець вирішив втрутитись.

„Я підійшов до них і нагадав, що нам вже пора додому, - згадає Андрій, - Після чого юнак сказав, що вона зі мною не піде. Я наполіг. Тоді він пригрозив, що я можу залишитися тут поламаним і вдарив мене в обличчя”.

Удар став несподіванкою для юнака. Він розповідає, що за мить підбігли ще два хлопці і всі троє почали його бити. Коли Андрій вже упав на землю, то згадав, що має у кишені ніж. Витяг його, та майже наосліп почав відбиватись від нападників. Завдавши кривдникам чимало важких поранень, хлопець відчув свою перевагу.

„Поранені юнаки стали розбігатися, але Андрій наздогнав одного з них і продовжив бити. Той загинув одразу на місці”, - розповів Микола Дубіль, начальник Дрогобицького ВДСО при ГУМВСУ у Львівській області.

„Другий юнак втік, а третій, новий залицяльник Лілі, сховався від розлюченого Андрія у крамницю. Працівники магазину і викликали правоохоронців”, - каже Олександр Кириленко, старший слідчий Дрогобицького МВ ГУМВСУ у Львівській області.

Пораненого юнака одразу відвезли до реанімації. „Коли хлопця привезли, стан його був важкий, - розповідає Богдан Красногорський, завідувач хірургічним відділенням Дрогобицької міської лікарні. У хворого була важка поєднана травма грудної клітки, черевної порожнини з утворенням гемопневмоторексу, пошкодження діафрагми, селезінки, черевна і внутрішньогрудна кровотеча. Крім того у хворого були ще чотири рани на інших ділянках тіла, на стегні, грудній клітці”.

Лікарі кажуть, якби не вчасне хірургічне втручання – врятувати хлопця не вдалося б. Зараз стан хлопця важкий, проте стабільний. І є всі надії на його одужання. Ліля, яка стала свідком різанини переконує, що не сподівалась такого фіналу зустрічі, не думала, що Андрій здатен на вбивство.

Хлопця затримали працівники міліції. Він погоджується, що погарячкував. Проте, переконує, у тій ситуації, що склалась, іншого виходу в нього не було.

Уляна Сенько, ВЗГ ГУ МВСУ у Львівській області

Біль і пам'ять гори Магура

У роки Першої світової у складі царської російської армії воювали 3,5 мільйона українців. Царських вояків не ховали - нашвидкуруч землею засипали... Цим військовим протистоянням і його трагічними наслідками вже не перший рік цікавиться член правління Львівської пошуково-дослідницької, правозахисної, історико-просвітницької громадської організації „Сумління" трускавчанин Богдан Гуцило. Богдан Іванович розповів, що на той час Царська російська армія реально загрожувала Угорщині. Щоб врятувати Угорщину і закрити шлях на Відень, австрійське командування перекинуло на цю ділянку 2-гу армію. У напрямку Верецького хребта, Лавочного, Стрия було розгорнуто корпус під командуванням генерала Гофмана. До складу корпусу входив і легіон Українських січових стрільців. Наші вояки у запеклих боях з Царською армією показали зразки військової майстерності і доблесті. Воювали не числом, а вмінням. Карпатські вершини по кілька разів переходили з рук в руки. Протягом двох тижнів лише стрілецька сотня під командуванням Коссака зазнала таких втрат - 31 вбитого вояка, 86 поранених, 60 захоплених у полон. Саме й той час на горі Бренів (це поблизу села Орів Сколівського району) з'явився маленький цвинтар, на ньому і поховали загиблих січових стрільців. 1941 року, після вступу німецьких військ до Дрогобича, до могили січових стрільців захоронили останки 17 жертв сталінських репресій з місцевої тюрми, бо декілька загиблих були родом з Орова.

Високий дубовий хрест на могилі стояв до 1946 року. Комуністичний режим намагався стерти з пам'яті і лица землі будь-яку згадку про січовиків. 1979 року керманічі колгоспу імені Дзержинського бульдозером зрівняли із землею пагорб над похованням. 1989 року, не зважаючи на погрози, Богдан Гуцило організував громаду села на відновлення братської могили. Згодом там же перепоховали останки вояків УПА. У травні 1999 року на горі Бренів побудовано каплицю Пресвятої Богородиці, встановлено другу меморіальну таблицю, на якій вибито імена 79 повстанців, які поховані і перепоховані у цій могилі. Оскільки неподалік гори Бренів було важко поранено президента Української Головної Визвольної Ради Кирила Осмака, тут 2006 року встановлено меморіальну таблицю.

А як пошанована пам'ять загиблих вояків Російської армії? Ніяк... Не забуваймо, що серед полеглих і нібито похованих в урочищі Лан на горі Магура біля села Орів, чимало вояків, призваних до війська з Рівненської, Волинської, Хмельницької областей. Російська царська армія мала незрівнянно більші втрати через недолугу тактику своїх генералів, нестачу зброї і боєприпасів, обмундирування. Для поховання своїх воїнів на вершині гори Магура розкопали велику ділянку. Після завершення боїв сюди звозили загиблих (близько тисячі!) протягом двох тижнів і

просто засипали землею. Про те, щоб поховати полеглих за християнським звичаєм, російське командування чомусь не подумало. А час для цього був. Адже ця територія залишалася за росіянами протягом кількох місяців. Так і лежать на горі Магура кістки безіменних солдат. Протягом кількох десятиліть не було насипано могили, не відслужено панахиди і навіть не зроблено спроби встановити імені загиблих. Це потрібно не стільки мертвим, скільки живим, насамперед родичам загиблих... Богдан Гуцило стукає у всі двері, добивається включення поховань воїнів Російської царської армії у перелік пам'яток історії. Перейнявся цієї справою і мер Трускавця Лев Грицак. З його ініціативи ще 2001 року на горі Магура встановлено обеліск і дубовий хрест. Але щоб поховання були захищені законом, їм слід надати офіційний статус історичної пам'ятки. Богдан Іванович звертався з листом до Генерального консула Російської Федерації у Львові Євгена Гузеєва. Мав з ним телефону розмову міський голова Трускавця Лев Грицак. Консул пояснив, що немає повноважень ухвалювати якесь рішення, оскільки на горі Магура захоронені українці, а не росіяни... Дивна відповідь, не в дусі, як кажуть, християнської моралі... Але крига скресає. Управління охорони культурної спадщини облдержадміністрації розглянуло клопотання активістів організації „Сумління“. Тривають пошукові роботи і локалізація місця захоронення російських воїнів. Питання має бути остаточно вирішено у Києві - Державною службою з питань національної культурної спадщини.

Борис Козловський, газета «Високий Замок» (Дрогобиччина плюс)

Велика Людина

Людей давно цікавило питання: «Великими народжуються чи стають?» І однозначної відповіді немає по сьогодні, біологічна та соціальна теорії розвитку людини в цілому мають більше своїх прихильників в психологічній науці, ніж так звана комплексна.

Якщо ми подивимося назад, в історію, то побачимо там немало людей, які удостоїлися ймення «Великий». Причому це стосується як Сходу, так і Заходу, як світської політики, так і церковного життя. Великою може бути та людина, яка завоювала півсвіту як Олександр Македонський, франк Карл, корсиканець Наполеон Бонапарт чи Петро Перший в Росії, а може бути й той, хто підкорив світ величчю свого духа як святий Василій Великий, як святі нашого часу Мати Тереза та папа Іван Павло Другий тощо. А ще ж є великі митці – художники, музиканти, поети та письменники, великі вчені, науковці, лауреати премії Нобеля і не тільки.

Людей, які зробили щось величне на місцевому рівні, переважно великими не називають. Можливо тому, що «нема пророка у своїй вітчизні». Той, хто веде вперед область, воєводство, губернію, штат, землю, той, хто дбає про добро села, селища чи міста, переважно замість вдячності отримує невдячність, змішану з люттю, неповагою, заздрістю та брудом і сичанням. І тільки після певного періоду часу таких людей починають визнавати, цінувати, на них рівняються. Добро стає помітним на віддалі і не потребує реклами, тоді як демагогія завжди пнеться на кращі місця.

На прикладі Трускавця бачимо, що великою людиною можна бути і в такому провінційному містечку, можна не згубити своїх талантів та дарувати їх на користь іншим – людям, громаді. Із захопленням слухали трускавчани 28 жовтня в «Златі» цитовані міським головою Левом Грицаком слова великої Матері Терези з Калькутти, але навряд чи всі зрозуміли, що ці слова дійсно йшли в Лева Ярославовича від глибини душі. Різка зміна настрою залу – від наперед запланованого гудіння та тупотіння ногами до бурхливих овацій людині, яку обрали двічі міським головою. До речі, результат виборів 31 жовтня 2010 року (третє місце для Лева Грицака з відривом 186 голосів від місця першого, яке посів Руслан Козир) показав, що вже і трускавчани починають поволі оцінювати те добро, зроблене для них Левом Ярославовичем. Пройдуть роки – і про нього говоритимуть «Велика Людина», кожен тоді захоче називати себе його другом, хоча в складні моменти Лева Грицаку вірних друзів якраз і не вистачало. Таких, які готові були йти з ним до кінця.

На фоні вищесказаного темною плямою згадується інша подія від 28 жовтня 2010 року (а саме в цей день проходила зустріч громади Трускавця зі всіма кандидатами на посаду мера міста в «Златі»). Після закінчення зустрічі кандидат та колишній мер Трускавця Богдан Матолич підходить до автора цих рядків і запитує: «Так це ви Ключак?» Після ствердної відповіді продовжує: «З вами розмовлятимуть після першого листопада...». Це що, погроза? І де велич людини в такому випадку? А може це тільки хвилинна слабкість, дріб'язковість, на яку не варто звертати увагу, як і на писанину під «Віскас»? Хоча, яке кому котяче діло до внутрішніх справ між колегами-писакми у Трускавці?

Велика Людина залишає після себе слід, який не затирається і не забувається навіть після її смерті. Велика Людина – це в першу чергу людина і тому їй властиве все людське, в тому числі емоції, гнів, образа, чарка горілки чи бокал пива, гріхове падіння та каяття і вставання з колін, на які конче прагне поставити Доля. Але один з аспектів величчя якраз і полягає в тому, що Велика Людина вміє перегорнути сторінку та розпочати все з початку навіть тоді, коли, здавалося б, вже й надії не залишається. Як не згадати тут біблійну історію про праведного Йова, який маючи все, все і втратив, а потім знову здобув, бо не втратив віри в Бога. Як не пригадати слова з вірша Лесі Українки, смертельно хворої на туберкульоз «Contra spem spero», тобто, без надії сподіваюсь...

В когось може закрастися підозра, що ця стаття присвячена Леву Грицаку і що він – та Велика Людина, яку варто наслідувати. Не заперечуємо, що вважаємо двічі міського голову Трускавця великою людиною і ще раз можемо повторити те, що вже неодноразово стверджували – все пізнається в порівнянні і колись Трускавець гордитиметься, що така людина керувала містом в 2002 – 2010 роках. Вже бачимо, як змінилося ставлення до Лева Грицака в багатьох тих, хто ще у вересні – жовтні ненавидів його і прагнув при найменшій нагоді змішати з болотом, очорнити та знеславити. Тепер ці ж люди кажуть: «Грицак – молодець, він гідно визнав результати виборів та привітав нового міського голову з перемогою», «А може ми й помилилися, що не обрали Грицака знову», «Грицак – велика людина, його керування містом – ціла епоха в житті Трускавця» тощо.

Але наша мета – не назвати одного лише Лева Ярославовича Великою Людиною, а спробувати задуматися над тим, чому ж кожен з нас не може бути таким. Кожен з тих, хто брав участь у виборчих перегонах і або пройшов, або пролетів (а ще невідомо, що краще в умовах нашого сьогодення), кожен, хто так чи інакше причетний до трускавецької «малої політики», мав би після цих виборів перегорнути сторінку та розпочати з чистого листка. Хоча це не означає, що все потрібно забути та закинути на смітник. На смітник варто викинути ті всі образи, які всім нам чи конкретно вам завдали відомі чи невідомі опоненти, варто викинути пиху, зарозумілість, бажання корисливості, всю ту нечисть, яка заважала совісті чи й заважає досі. Розпочати з чистого листка означає не тільки пробачити іншим, але й попросити вибачення в інших самому, перестати говорити про недоліки інших чи хто винен, а побачити в тих інших Божу іскру, те добре, яке є в кожній людині. І спільно думати, що робити, як робити і яким шляхом іти, щоб шлях цей був оптимальний для всієї громади, а не тільки наблизених друзів чи рідної партії чи рідної структури, яка так любить, що обіймає, аж душить. І при всьому цьому варто спробувати свої сили, щоб стати Великою Людиною, якщо від народження тенденції до величчя (окрім манії величчя) не спостерігалось.

Не хочемо продовжувати моралізаторські тенденції, адже найкращий вчитель для кожного – він сам. А вже від себе особисто хочу попросити вибачення у всіх і кожного, хто свідомо чи несвідомо міг бути ображений певними публікаціями на нашому Інтернет-ресурсі, навіть якщо я і не був автором цих публікацій. А це і кандидати на посаду міського голови, і кандидати в депутати міської ради, і ті, хто пройшов, і ті, хто не пройшов, і інші люди. І хоча журналісту чи не найважче сказати такі слова, та все ж я їх говорю сьогодні: «Я вибачаю всім образи, заподіяні мені за весь попередній період і намагатимуся нікого не образити в майбутньому. А також я прошу вибачення в кожного. Пробачаю і препрошую. Вибачте!»

Володимир Ключак

Бути світлом для світу

Кожного дня ми прокидаємося, вмиваємося, звершуємо молитву, дякуючи Богу за всі Його ласки в нашому житті і йдемо до своїх звичайних справ, занять. Інколи наші дні разюче подібні один на другий, інколи цілковито відмінні. Проте час летить невблаганно і в один прекрасний день ми усвідомлюємо, що не в цій рутині сенс нашого життя і що, можливо, ми не виконуємо місію, задля якої ми прийшли в цей світ, місію, яка покладена на нас згори.

Над питанням сенсу життя філософи, та і звичайні люди, задумувалися ще з стародавніх часів. Який сенс в нашому народженні, терпінні, радощах та розчаруваннях, для чого ми топчемо рясст хто 50, хто 100, а хто тільки 20 років? Чи у всіх одна загальна місія, чи в кожного своя, індивідуальна, неповторна? І наскільки ми приблизилися до її виконання, а може це взагалі mission impossible? З таких питань народжується криза, але не завжди слово «криза» є негативного забарвлення, адже якби не було кризи, то не було б навернення святого Павла, не було б розкаяного блудного сина, не було б святості в наш такий непростий час. Криза несе в собі переосмислення та оновлення, варто тільки пережити її з Богом, не ховаючись від Нього як Адам і не зневірюючись як Юда. Хоча часто оновлення, якого ми так прагнемо на словах, насправді нас лякає, адже воно потребує зняття заскоружлого панцира та зміни світосприйняття, потребує змін не позірних, а насправді радикальних.

В Святому Письмі є місця, які не втомлюєшся перечитувати навіть щодня, в Біблії можемо знайти пораду на різні випадки життя. Слово Боже усмиряє гнів, подвоює радість, розділяє горе, дає мудру пораду в критичній ситуації, вчить життя по правді, а не так, як хоче нам накинути світ. Люди віруючі, які не бояться публічно назвати себе християнами, незалежно від того, до якої конфесії належать, тим і сильні, що в Слові Божому вони мають підтримку і вірять, що все зможуть в Тому, Хто їх зміцнює. Процес самовдосконалення людини в християнстві значно потужніший, ніж, для прикладу, в буддизмі, ісламі, синкретичних віруваннях, хоча це може і дивно звучати. Мова йде про справжніх християн, а не тих, хто за дрібницями не здатний побачити величчя Відкуплення.

Саме в Біблії людина може знайти те джерело живої води, яке задовольнить духовну спрагу, саме в цій Книзі Книг можна здобути науку, якої не дасть жоден університет – науку любові до Бога та ближнього, науку смирення, прощення, покаяння, науку бути дитиною Божою та Божим творінням.

Жаль, що ми, католики, (та і наших братів православних теж це стосується) не так часто беремо в руки цю Книгу Книг. Шкода, що визнання себе християнином стало звичною формальністю, християнство стало атрибутом світськості, а мало б бути зовсім інакше. Перечитуючи книгу видатного польського письменника Генрика Сенкевича «Quo vadis?» («Камо грядеши?»), часто ловиш себе на думці, як нам далеко до тих перших християн, які в умовах переслідувань римськими імператорами, не лише вміли зберегти віру, а й примножити і її, і християнську любов. Хоча для нас перші віки християнства є, з однієї сторони, недосяжною ідилією, навіть утопією, а з іншої – міфом, в який важко повірити, та все ж так воно і було. Люди вміли ділитися з іншими найнеобхіднішим, світові протистояли ті, хто Бога мав не на ланцюжку чи в записній книжці, а у власному серці.

«Ви – світло для світу», навчає Ісус Христос в своїй Нагірній Проповіді, центральному місці Нового Завіту (Євангеліє від Матвія, глави 5 – 7). Як жаль, що ці слова, як і багато інших (про сіль землі, про любов до ворогів, молитву, блаженства, не кажучи вже про велику кількість мудрих притч), в одне вухо влітають, в інше вилітають і все. Крапка. Висновків – жодних.

Служба Божа, Свята Літургія, Свята Меса, Утрєня та Вечірня, Акафісти та Літанії, молитви на вервиці та нічні чування, а навіть зібрання в окремих протестантських спільнотах часто перетворюються на виставу, спектакль, в якому ближній відчувається зайвим, чужим, непотрібним. І це не докір, часто це не вина священика чи спільноти, але все ж щось десь не так. Чому? І як це змінити?

Свята Мати-Церква за 2 тисячі років свого існування переживала різні часи – підйом та занепад, кризу та розквіт. Переслідували християн, переслідували й християни, а втім по сьогодні є країни, в яких за визнання себе християнином можуть вбити. І вбивають. Ми ж маємо щастя жити в позірній християнській Україні, де будуються в матеріальному та духовному плану церкви, де розмножуються духовні спільноти, де є багато конфесій і кожна вчить добра, любові, злагоди, згадує, що «ви – світло для світу». Та замало ще того світла, не відступила ще темрява, рясно засіяна безбожним комуністичним режимом.

Відсутність смирення, думка, що якщо я прочитав раз чи двічі Біблію, то я все знаю, породжує гординю, розколи і безліч сект по цілому світі. Невміння йти на компроміс із тим, в кого дещо інше бачення, але хто є такою ж дитиною Божою, як і я, спричинює безплідні дискусії про все і ні про що. І навпаки, бажання йти на компроміс зі всім і вся призводить до абсурдних ситуацій типу священики-жінки чи гомосексуалісти-священики в англіканських спільнотах. А правда десь посередині, між крайньою містикою та виголом раціоналізмом, між середньовічним монашеством та Службою під гітару, між теологією визволення та лефевристським прагненням залишити все закостенілим, як було «за предків» (порівняй старообрядництво в православ'ї). Та тільки той, хто зауваживши певний непорядок в Церкві, не критикуватиме її, не створюватиме «нову справедливу церкву» під себе чи свої трактування Біблії, а усуватиме цей непорядок починаючи зі свого оточення, а можливо і з себе самого, зможе стати «світлом для світу», а простіше – святим. Найкращим прикладом тут будуть Мати Тереза з Калькутти чи отець Піо з Петрельчіни, їхні життєписи відомі в Церкві так само добре, як і певна допущена Нею відносно них несправедливість.

Кожного дня ми прокидаємося, вмиваємося, звершуємо молитву, дякуючи Богу за всі Його ласки в нашому житті і йдемо до своїх звичайних справ, занять. Інколи наші дні разюче подібні один на другий, інколи цілковито відмінні. При всій рутині цього життя, при всіх невдачах та випробуваннях людина може бути щасливою. Коли вона з Богом, коли вона живе для Бога та для інших людей, коли вона не показує себе християнином, а дійсно є ним, коли ця людина живе Біблією та пам'ятає слова Ісуса Христа: «Ви – світло для світу. ... нехай ваше світло світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі». І не просто пам'ятає, а втілює в життя, як і іншу науку нашого Божественного Спасителя.

Володимир Ключак

Незалежне видання «ТРУСКАВЕЦЬКИЙ ВІСНИК». Всі права застережені. Розповсюджується **безкоштовно**.

Засновник, головний редактор та відповідальний за випуск – Володимир **КЛЮЧАК**.

Редакція публікує виключно ті матеріали, які збігаються з точкою зору редакційної команди.

Контакти: E-mail: anda_panda@ukr.net, тел. 097 38 36 112.

Публікація в Інтернеті: повністю - на www.turportal.org.ua/visnyk «Інформаційний портал курорту Трускавець»,

окремі матеріали на www.protruskavets.org.ua – «Сайт Трускавця про Трускавець».